

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 183/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ch. T., bytom Ž., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 3 PP 324/05 z 25. januára 2006 a uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tos 11/06 zo 14. marca 2006, ako aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 3 PP 324/05 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ch. T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. marca 2006 doručená sťažnosť Ch. T., bytom Ž., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 PP 324/05 z 25. januára 2006 a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tos 11/06 zo 14. marca 2006, ako aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 PP 324/05.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Levice č. k. 3 T 116/03-1161 zo 14. júla 2004 právoplatne odsúdený za trestný čin lúpeže v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1 a ods. 2 písm. b) vtedy účinného zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon (ďalej len „vtedy účinný Trestný zákon“) a iné, za ktoré mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením do I. nápravno-výchovnej skupiny. Po vykonaní polovice uloženého trestu sťažovateľ požiadal okresný súd o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Jeho žiadosť okresný súd uznesením sp. zn. 3 PP 324/05 z 25. januára 2006 zamietol z dôvodu, že neboli splnené podmienky prepustenia v zmysle ustanovení § 61 ods. 1 a § 62 ods. 1 vtedy účinného Trestného zákona, keď sťažovateľ nesplnil formálnu podmienku na podmiennečné prepustenie, pretože nevykonal dve tretiny uloženého trestu. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 6 Tos 11/06 zo 14. marca 2006 zamietol ako nedôvodnú.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: «OS TT dňa 25. 01. 2006 uznesením sp. zn. 3 PP 324/2005 zamietol moju žiadosť o podmienené prepustenie z formálnoprávnych dôvodov, a to napriek tomu, že som uznesením KS NR sp. zn. 1 To 17/2005 a stanoviskom GP SR č. XV Pz 246/05-63 preukázal, že som nebol odsúdený pre trestný čin, ktorý sa nachádza v ustanovení § 62 ods. 1 Trz. (...). Dňa 14. 07. 2004 som bol odsúdený OS LV sp. zn. 3 T 116/03 podľa § 234 ods. 2 Trz. k úhrnnému trestu v trvaní 5 rokov. Podľa § 39a ods. 2 a) som bol zaradený do I. NVS. Aj z tohto vyplýva, že sa predmetný trestný čin nenachádza v § 62 Trz., lebo by som bol zaradený do III. NVS. Je pravda, že ods. 3 tohto zákona dovoľuje zaradiť páchatel'a do inej NVS, než do ktorej má byť podľa odseku 2 zaradený, avšak OS LV nepoužil tento odsek zákona, nakoľko ma evidoval ako odsúdeného za trestný čin, ktorý sa nenachádza v §-e 62 ods. 1 Trz. V uznesení KS NR sp. zn. 1 To 17/2005 strana 6 sa uvádza, že ... správne je aj zaradenie oboch obžalovaných na výkon uložených trestov odňatia slobody do I. NVS (nejedná sa u nich o odsúdenie za trestný čin uvedený v § 62 Trz., kde je uvedený trestný čin podľa § 234 ods. 2 a 3 Trz., pričom „a“ je zlučovacia spojka). V stanovisku GP SR č. XV Pz 246/05-63 strana 2. sa uvádza, že ... Vaše zaradenie do I. NVS pre výkon trestu je správne a podmienené prepustenie je možné po polovici výkonu trestu odňatia slobody, keďže ste neboli odsúdený za § 234 ods. 2 a 3 Tr. zák. Na základe horeuvedených dokumentov bol dňa 15. 11. 2005 predsedom senátu OS TT JUDr. B. podľa § 61 ods. 1 Tz. prepustený ods. P. H., ktorý bol odsúdený za obdobný trestný čin ako ja. Ako je možné, že v prípade ods. P. H. uznali horeuvedené skutočnosti, a v mojom prípade nie? Alebo neplatia pre všetkých občanov tohto štátu ustanovené zákony rovnako? Týmto konaním bol porušený čl. 46 ÚSR a čl. 6 Dohovoru o ľudských právach, nakoľko moja vec nebola spravodlivo prejednaná. OS TT navyše porušil zákon o podmienenom prepustení, nakoľko v predmetnej veci nerozhodol v zákonom danej lehote 60 dní. Týmto bol porušený čl. 48 ÚSR a čiastočne čl. 6 Dohovoru o ľudských právach, nakoľko vznikli zbytočné prieťahy v konaní. KS TT taktiež neuznal horeuvedené rozhodnutia (KS NR sp. zn. 1 To 17/2005 a GP SR č. XV Pz 246/05-63) a stotožnil sa s rozhodnutím OS TT, a moju sťažnosť ako nedôvodnú zamietol. Nezmienal sa ani o porušenej lehote. Žiadosť o podmienené prepustenie som podával 19. 10. 2005 a rozhodnutie bolo až 25. 1. 2006, t. j. po viac než troch mesiacoch.»

Z kontextu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa dožaduje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že okresný súd uznesením sp. zn. 3 PP 324/05 z 25. januára 2006, ktorým zamietol žiadosť sťažovateľa o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, a krajský súd uznesením sp. zn. 6 Tos 11/06 zo 14. marca 2006, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti citovanému rozhodnutiu okresného súdu, porušili základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 PP 324/05 porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. (...)

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 220/04).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 3 PP 324/05 z 25. januára 2006, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, a uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tos 11/06 zo 14. marca 2006, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uvedenému rozhodnutiu okresného súdu, a to tým, že všeobecné súdy pri rozhodovaní o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sťažovateľa nesprávne aplikovali ustanovenia § 61 ods. 1 a § 62 ods. 1 vtedy účinného Trestného zákona, ako aj namietané porušenie základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 PP 324/05, v ktorom rozhodoval o žiadosti s'ťažovateľa o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, a to tým, že nebolo okresným súdom rozhodnuté v lehote 60 dní určenej zákonom, čím malo dôjsť k zbytočným priet'ahom v postupe okresného súdu.

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

1.1 Z čl. 127 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu okresného súdu vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd v danom prípade nemá právomoc preskúmať rozhodnutie okresného súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal na základe opravného prostriedku s'ťažovateľa krajský súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné s'ťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k okresnému súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1.2 Pokiaľ ide o namietané porušenie označených základných práv postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tos 11/06 zo 14. marca 2006 ústavný súd pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní

pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 13/01).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Otázka posúdenia žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom uznesení krajského súdu sp. zn. 6 Tos 11/06 zo 14. marca 2006, týkajúcim sa otázky podmieneného prepustenia.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu okrem iného vyplýva, že:

«Okresný súd v Trnave postupoval správne pokiaľ žiadosti odsúdeného Ch. T. o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (...) nevyhovel pre nesplnenie zákonnej požiadavky uvedenej v ustanovení § 62 ods. 1 Tr. zák.

V zmysle tohto zákonného ustanovenia osoba, ktorá bola odsúdená aj pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 2 a ods. 3 môže byť podmiennečne prepustená až po výkone dvoch tretín uloženého trestu odňatia slobody.

Podľa názoru tunajšieho súdu stačí na to, aby bola naplnená zákonná požiadavka odsúdenia pre niektorý z trestných činov uvedených v § 62 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, odsúdenie aj pre trestný čin právne kvalifikovaný v zmysle ustanovenia § 234 ods. 2 Tr. zák., keďže sa jedná o samostatnú kvalifikovanú podstatu trestného činu. Pokiaľ v tejto súvislosti odsúdený poukazuje, že nebol súdený aj v zmysle ustanovenia § 234 ods. 3 Tr. zák. v tomto smere tunajší súd poukazuje na to, že spojka „a“ medzi ustanovením ods. 2 a ods. 3 § 234 je len spojovacia spojka a znamená, že ide o posledné dva odstavce predmetnej skutkovej podstaty trestného činu, ktoré oboje sú samostatnými kvalifikovanými skutkovými podstatami.

Vzhľadom na vyššie uvedené tunajší súd konštatuje, že nedošlo k naplneniu zákonnej podmienky výkonu dvoch tretín trestu potrebných pre podmiennečné prepustenie (...).»

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu o podmienkach podmiennečného prepustenia v danej veci je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom, krajský súd na zásadné námietky sťažovateľa zaujal stanovisko, a preto aj ústavný súd ho považuje za ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietnuť.

V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto,

že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd aj keby nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánom zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

1.3 Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, nevyplýva žiadna možnosť porušenia uvedeného základného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a sťažovateľ neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o porušení jeho práva na súdnu ochranu. Sťažovateľovi súdy neodopreli spravodlivosť, ibaže jeho žiadosti o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody v danom prípade nevyhoveli. Ústavou zaručené právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy pritom neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým procesným návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96). Preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľom uplatnené právo „byť podmiennečne prepustený“ nie je garantované dohovorom (napr. rozhodnutie Európskej komisie pre ľudské práva zo 7. mája 1990, Helmut Aldrian v. Rakúsko, č. 16266/90). Tieto konania sa v skutočnosti netýkajú rozhodnutia o „trestnom obvinení“, ani o „občianskych právach a záväzkoch“ v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto namietanie porušenia tohto článku dohovoru všeobecnými súdmi v konaní o žiadosti o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je nezlučiteľné *ratione materiae* s ustanoveniami dohovoru,

čo je rovnako dôvodom pre odmietnutie tejto časti sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

Sťažovateľ namietal aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 PP 324/05, pretože pri rozhodovaní o jeho žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nedodržel zákonom (Trestným poriadkom) stanovenú lehotu 60 dní od doručenia návrhu.

Zo sťažnosti vyplýva, že návrh sťažovateľa na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody bol doručený okresnému súdu 19. októbra 2005. O tomto návrhu okresný súd rozhodol 25. januára 2006. Konanie ako celok bolo právoplatne skončené 14. marca 2006, keď o opravnom prostriedku proti uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd.

Podľa judikatúry ústavného súdu účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, I. ÚS 122/03, I. ÚS 167/03, I. ÚS 208/03). Rovnako stabilnou súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je názor, že účelom predmetnej zákonnej lehoty na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je zabezpečiť rovnováhu medzi potrebou ochrany základných práv a slobôd na jednej strane a potrebou ochrany princípu právnej istoty na strane druhej (I. ÚS 22/02, I. ÚS 35/02, I. ÚS 188/03).

V prípade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je však toto právo a princíp právnej istoty v istom zmysle a do istej miery totožné. Totožnosť predmetného

práva a princípu právnej istoty je tu totožnosťou predmetu a účelu ochrany poskytovanej ústavným súdom. Inými slovami, ochranou práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov ústavný súd zároveň chráni jeden konkrétny rozmer princípu právnej istoty; rozmer spočívajúci v nároku účastníka konania na odstránenie stavu právnej neistoty v dobe, ktorá nie je zbytočne, resp. neprimerane dlhá.

S prihliadnutím na uvedené východiská poskytuje ústavný súd ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zásadne vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo (I. ÚS 77/02, I. ÚS 86/02, I. ÚS 213/03).

Ústavný súd konštatuje, že v čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu (27. marec 2006), už bol odstránený stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľ nachádzal pred právoplatným skončením príslušného súdneho konania (14. marec 2006), a k porušovaniu označeného základného práva už nedochádzalo.

Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júna 2006